

(0/38)



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Una senmana arrastrada



El dilluns, escombreu el llorer que 'l día de Rams va quedar per terra.



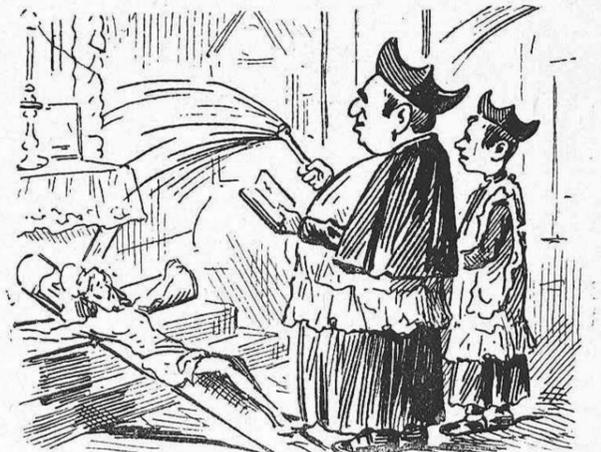
El dimars, arregleu l' altar per la festa de l' Anunciació.



El dimecres, passeu tres horas cantant el gori-gori.



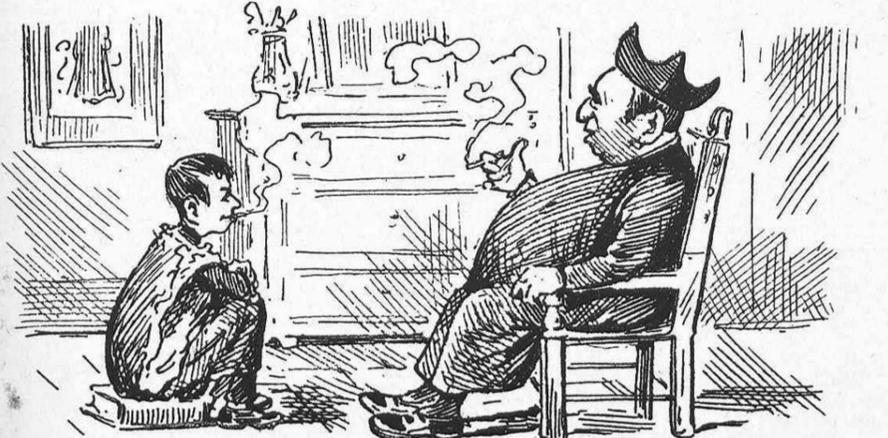
El dijous, esgargamelleuvs desde la trona.



El divendres, conmemoreu la mort de Cristo.



El dissapte, celebren la resurrecció.



El diumenge. . . —Mossen Nofre, avuy ¿qué fem?
—¡Gracias á Deus, descansém!



DE DIJOUS A DIJOUS

El nou ministeri està perfectament retratat ab sos actes primers.

Ha comensat per no fer públic el compromís per escrit que, segons se diu, va imposar-li en Canalejas. De manera que si l' ministre que vol passar per democrata va dir que 'ls volia ferrats, en Sagasta fins ara 'ls hi serveix en truya. En tals condicions es impossible contar quants ous hi ha en el programa del govern y quants de aquests ous son covats.

On covat, deu ser en Rodríguez que está en cordials intel·ligències ab els peixos grossos del Banch d' Espanya. Aixó ja no es un secret per ningú, com no ho es tampoch que ab el malaventurat projecte del Sr. Urzáiz y ab las esmenas pendents de discussió s' farà un pastel, porque se 'l menjí aquell establiment privilegiat.

Ous també covats, en Moret y en Montilla, que tan bon punt se veieren ministres si 'l un va enviar un telegrama oferintse al cardenal Rampolla, l' altre va fer una visita al Nunci de Madrid. Aqueix telegrama y aqueixa visita poden considerarse com el punt de orientació en lo que respecta a la qüestió religiosa. En Moret y en Montilla espontáneament van a Roma per la penitència.

A dreta lley el decret González vensut el día 19 del corrent mes ha causat estat. Las ordres religioses que han deixat de cumplir las sevas disposicions, a dreta lley son ilegals, y més encare que ilegals, son rebeldes. Se las deuria perseguir y fins expulsar d' Espanya; pero no tinguin por que tal cosa succeheixi.

El govern no deroga l' decret; pero tampoch l' aplica. Ha trobat una manera divertida de passá 'l temps, estudiant els antecedents del assumpto y dirigintse als governadors en demanda dels més minuciosos detalls sobre totes y cada una de las congregacions establertes en sas respectives provincies. Aixís, fent veure que s' estudia y que s' rebusca passarà un semestre, un any, cinch, deu, vint, un sigle si convé, fins que las tals corporacions religioses se morin de vellesa ó Espanya reventi de fás-tich.

¿Y que fá en Canalejas ab tot aixó? ¿Qué volen que fassí Carregar de paciencia, recabant per ell sol l' honor de resoldre la qüestió social. Pero ja pot tenir per segur que totes las lleys encaminadas a la millora de las classes obreras que li deixin conjumar, ó serán altras tantas enganyifas encaminadas a distreure als treballadors de la política, ó si tenen algún sentit práctic se farà tot lo imaginable porque 's quedin consignadas sobre 'l paper.

Si hi ha una cosa impossible es que un regimen basat en el privilegi pugui interessarse ab sinceritat en alzar el nivell de las classes desheretadas.

Pel día 3 de abril está senyalada la reapertura de las Cortes. Hi haurá que procedir a la votació de president del Congrés, y es més que probable que una part de la majoria donará mostrás del seu esperit de indisciplina.

No tots el diputats adictes se prestan a votar al marqués de la Vega de Armijo qu' en Sagasta 'ls imposa: si alguns no s' atreixen a emetre 'l vot en contra ó bé farán campana 'l día de la elecció ó votarán en blanch.

No falta, fins dintre mateix del ministeri, qui treballa per que l' atribulat marqués obtingui una votació ben escarrassada. Com ara se las pega de democrata inclinante a n' en Canalejas, els amichs de n' Moret li preparan aquest disgust.

Per aquí comensarà la lluyta entre 'ls elements de la majoria, fatalment condemnats a picarse las crestas, a impulsos de sas enemistats y de sos odís irreductibles.

Tenen importancia en els actuals moments las declaracions fetas per en Muro en una reunió tinguda en la tertulia progressista del districte de la Universitat de Madrid. Davant de correligionaris de totes las procedencias y ab aplauso de tots ells, va dir el leader de la minoria republicana:

«En el camp republicá ja no hi ha divisions, ja no estém dividits en gubernamentals ó revolucionaris. Gubernamentals ho som tots porque aspirém al poder, y revolucionaris som tots també porque anhem una forma de govern distinta de la establerta.»

Ara sols falta—afegim nosaltres—que competim tots en activitat y entusiasme per establirla, pesi a qui pesi y costi lo que costi.

PEP BULLANGA



Ó MORTS Ó CURATS



ningú que conegui al personal del nou ministeri, y sobre tot ningú que conegui a n' en Sagasta qu' en materia de confeccionar pastels hi té la mà trencada, podrá abrigar el temor més mínim per lo que respecta a la sort de las congregacions religioses y a la superlegalitat del clericalisme.

Espanya es com un moble vell del qual se n' ha apoderat el corch de tal manera, que per extinguirlo fora necessari destruir el moble. Y com aqueix moble té las hexuras de trono, no hi ha monárquich que no s' esparveri a la sola idea de que un moble com aqueix que 'ls anirà a la seva sombra pugui desaparèixer, deixantlos en descubert. ¿Cóm s' ho

farían si aixó succehís pera continuar vivint y xalantse a las costellas de la nació?

Aixís, donchs, el corch clerical es inviolable. Encare que 'ls molestés, encare que l' odiessin no s' atrevirían may a atacarlo seriament. Entre ells y el corch hi ha un pacte tácit, baix la següent fórmula: «Tu, corch, rosega, y a nosaltres deixa'ns menjar.» Y 'l corch va rosegant, y uns governs que de liberals blasonan al compás del rosc del corch, menján ab la major tranquilitat del mon.

D' excusas pera continuar en una situació tan botxornosa no 'ls ne faltan. La pau pública es la que solen invocar ab preferència, com si volguessin demostrar al invocarla que 'l menjar en pau es lo que més els interessa.

De aquesta manera els hi vé que ni pintada l' actitud del partit carcella.

El carlisme es l' espantall que 'ls guarda el camp de las vessas.

Y s' ha de dir la veritat, el carlisme s' presta sempre a desempenyar aquest paper de gos de pressa guardant las espatllas als governs de la restauració. Desde l' any 76 en que 'l rey de las húngaras va tenir que travessar la frontera per Valcarlos, dihent:—Tornaré—tant ell com els seus partidaris no han fet altra cosa que dedicarse a fer la por, a benefici excludiu de las institucions y dels governs al sen servey.

Y 'l rey de las húngaras no ha tornat conforme va prometre; pero ha deixat a dintre d' Espanya 'l seu esperit encarnat en la infecció clerical cada día més desenfrenada, y cada día també més intangible.

Al constituir en Sagasta el nou govern, sens altre objecte que donar llargas al decret González imposant a las ordres religioses el deber de sotmetres a las prescripciones generals de la lley de Asociaciones, els carlins, per lo que pogués ser, han pres la paraula.

Y ho han fet per boca de *El Correo Español*, en termes dignes de ser coneguts per lo que tenen de desemboats.

En efecte: assegurava *l Correo* que lo estipulat en el decret no s' atreviria a cumplirho 'l govern, per temor a las multituds católicas qu' están ja organizadas y armadas pera la guerra.

«Els católichs espanyols—deya—saben orar com els de Fransa, els de Portugal y 'ls de Italia; pero además de aixó saben fer y anhelan fer lo que aquells no han fet ni fan: empunyar las armas, formar batallons, sacrificar comoditats, llansarse al camp a defensar la religió, amenassar als revolucionaris, imposarlos respectes ó morir com a mártirs.»

A Italia, a Portugal, a Fransa 'ls católichs son resignats; aquí a Espanya encare son fréstechs, y capassos de renovar eternament els flagells de la guerra fratricida.

Tenen una tradició de sanch y están disposats a renovarla, tant bon punt Espanya pretengui emanciparse del predomini clerical que no la deixa viure ni respirar.

Y en aquesta deria hi ha qui 'ls ajuda si hem de creure lo que ab una espontaneitat admirable, y ocupantse també de l' última crisis, escribia *l Diari de Barcelona*.

«No s' olvidi—deya—que si durant 25 anys hem esquivat els horrors de una guerra civil a la Peninsula 's deu principalment a l' actitud del Pontificat contraria a tot lo que sigui atiar el foc del carlisme. Si no per agrahiment—qu' aquesta es una planta entre certa gent poch cultivada—quan menos per egoisme nacional, hi ha que conservar a tota costa, la cordialitat de las nostras relacions ab la Santa Sede.»

Aquí tenen tot el joch descubert. El Papa contenint als carlins, enfrenant la seva esbranzida, privantlos de la protecció directa del clero, ab la condició precisa de que 'ls governs espanyols se prestin a mantenir a la nació subjecta al predomini del clericalisme; se prestin a qu' Espanya continui sent l' últim baluart de las ordres monásticas a las quals tots els governs del mon han tingut de posar els peus a rotlló.

Els carlins fent el valent y preparats a desencadenar una nova guerra civil, tant bon punt el Pontificat rompi las amarras, permetent que 'ls tigres clericals llensin la pell de mansas ovelles ab que, mentres pasturan, permaneixen disfrassats.

Y las institucions y 'ls governs qu' están al seu servey acceptant resignats la situació depressiva de viure a mercé del interés del Pontificat y dels apetits reaccionaris de la llopada carlista, fent tota mena d' equilibris per aparentar un lliberalisme ful y ridícul.

Aquesta es la situació d' Espanya já principis del sigle XXI!

De manera que la nació decrepita no pot pensar en regenerarse, mentres subsisteixi aquesta especie d' equilibri vilipendiós, y haurá de resignarse a ser dintre d' Europa l' últim redol de l' auca.

Succeheix ab aquest estat a Espanya, una cosa semblant a lo que passa entre molts altres pobles ab el manteniment de la pau armada. El remey es mil vegadas pitjor que la malaltia que 's pretén evitar.

Milions d' homes sobre las armas, caudals immensos invertits en armaments, la mira posada sempre en l' atach y en la defensa produheixen un estat de sobresalt y de miseria incompatible ab la vida normal y progressiva dels pobles civilisats.

Aixís a Espanya, tot lo que 's realisa a pretext d' evitar una guerra civil, todas las concessions fetas al clericalisme y a la reacció resultan, a la volta de algún temps, mil vegadas més funestas que la mateixa guerra.

Y es lo pitjor que 'ls clericals y 'ls reaccionaris van reforçantse, mentres decreixen y minvan las forsas y 'ls bríos dels elements liberals.

Hora fora ja de acabar ab un estat de cosas intolerable, que ha pres tot el carácter de una molestia y perillosa malaltia crónica. Preferible es mil vegadas una crisis aguda, y qui més pugui que guanyi.

O ells ó nosaltres.
O morts ó curats de una vegada!

P. K.

CARAMELLAS

AL NOU MINISTERI

Si heu sopat, com es de creure,
pues aixís ho feu tot l' any,
y heu mullat els plats sabrosos
ab bons tragos de xampany,
sortiu prompte a la finestra,
senyors de la fusió,
que ara 'l poble ve a cantarvos
una mica de cansó.

Obras son amores! Deixeuvos d' arengas;
vingan fets depressa,
nobles caballés;
que de grans discursos y frases bonicas
ja 'n tenim a coves
y no 'n volém mes.

Heu pujat al ministeri,
y si val a dirho clar,
ja heu malgastat dotze días
sense fer mes qu' enrahonar.
Que 'l programa, que 'ls principis,
que pensém, que se 'ns acut,
que divendres, que dissapte...
Y d' aquí no us heu mogut.
Menos xarameca, vingan actes práctichs
deixeuvos d' arengas,
nobles caballés;
que de galindaynas y programas cursis
ja 'n tenim a coves
y no 'n volém mes.

Tant si heu vingut per fer broma
com si heu pujat ab bon ff,
convé no perdre de vista
lo que tothom diu per 'quí.
La solemne probuara
que ara aneu a realisar,
tal vegada es la darrera,
y es precís jugar molt clar.
Apa, tots a l' obra, deixeuvos d' arengas,
fets y pochos romansos,
nobles caballés;
que de grans discursos y frases bonicas
ja 'n tenim a coves
y no 'n volém mes.

Voleu pará 'ls peus al clero,
tant si a aquest li cou com no;
teniu pensat concedirnos
la descentralisació.
Heu promés restaurar un día
la moneda nacional
y heu jurat també ocuparvos
del gran problema social.
¿Serán aixó infundis? Prompte ho hem de veure:
vingan fets depressa,
nobles caballés;
que de grans discursos y frases bonicas
ja 'n tenim a coves
y no 'n volém mes.

Si hem passat una Quaresma
de dret y de llibertat,
menjant no mes peixo-palo
y trist ba-callá corcat,
ara que l' ocasió arriba
¿qué menos pot fé 'l país
que demana a corre-cuytu
el seu legítim palpis?
Déunos 'el depressa, senyors fusionistas,
deixeuvos d' arengas,
nobles caballés,
que de galindaynas y discursos tontos
ja 'n tenim a coves
y no 'n volém mes.

La nit de Gloria comensa,
tot respira pau y amor...
¿Finirá com molts altras
ab un pastel superior?
No es que 'l poble desconffhi,
pero ¡viu tan escamat
de cantar vespres y vespres
sense treure'n resultat!
Probeuli que s' erra; basta de discursos
vingan fets depressa,
nobles caballés;
que de grans arengas y frases bonicas
ja 'n tenim a coves
y no 'n volém mes.

C. GUMA

UNION NACIONAL REPUBLICANA

CIRCULAR

La proximidad de un cambio en el ejercicio de la jefatura del Estado provoca siempre incertidumbres y recelos, pues son naturales el temor y la duda cuando se penetra en las tinieblas de lo desconocido. Si, a mayor abundamiento, el poder moderador; el que ha de compartir con las Cortes la potestad de hacer las leyes; el depositario del orden público en el interior y de la seguridad del Estado en el exterior; el jefe supremo de las fuerzas de mar y tierra; el que declara la guerra y hace y ratifica la paz; el rey, en una palabra, no es un hombre experimentado y de grandes prestigios personales, sino un joven de 16 años, con todas las deficiencias y peligros de la edad, entonces esta crisis, que alguien que no es republicano ha llamado *providencial*, presenta los caracteres alarmantísimos de una tremenda é inevitable catástrofe.

Ni la situación general del país ni el temperamento y constitución de los partidos de la monarquía, permiten abrigar la esperanza de que las debilidades de la cúspide hallarán compensación en la solidez del terreno, en la dureza de los materiales empleados para cimentar la obra, y en la pericia de los arquitectos que han de dirigirla. Por el contrario, el absurdo de que un adolescente va a ser en los momentos más críticos de la historia de España, la representación de un régimen, acompaña al absurdo, mejor diríamos la vergüenza, de que van a seguir gobernando bajo el nuevo reinado los mismos partidos y los mismos hombres, los mismos procedimientos y

las mismas ideas que condujeron a la ruina de la patria y a la pérdida de ricos territorios y de gloriosas tradiciones. No; no es posible consentir, sin protesta, con la complicidad del silencio y de la inercia, esta nueva deshonra, estos nuevos insultos a la mansedumbre del pueblo; estas nuevas amenazas a la seriedad y a la vida de la nación española. Aunque la frase es vieja, hay que repetirla constantemente: sin romper los antiguos moldes, la España rutinaria no alcanzará el nivel de cultura de los pueblos modernos; sin romper los antiguos moldes no se podrá destruir esa burocracia que paulatinamente ha ido acumulando la monarquía para su sostenimiento, y que verdadera muralla contra todo lo que significa instrucción, prosperidad y trabajo, absorbe la mayor parte de los mil millones a que se acerca el presupuesto de gastos; sin romper los antiguos moldes, en fin, no podrá darse solución eficaz y justa a ese gran problema obrero que nuestros monárquicos creen resolver con sangre y violencias, cuando requiere las energías de hombres nuevos, ajenos a todo prejuicio, exentos de egoísmo y bien dispuestos a recoger con amor los lamentos del proletariado.

A la protesta vamos donde y cómo sea posible, no como convenga a nuestros enemigos, que sería cándidez insigne prepararles un éxito cuando aspiramos a destruir el régimen imperante. Para lo uno y para lo otro, para la protesta hoy y para la destrucción del régimen mañana, son precisos dos elementos: la unidad en la dirección y la disciplina en las organizaciones.

Hemos dado satisfacción al primero, ratificando hace pocos días en los acuerdos que unánimemente adoptaron la minoría parlamentaria, y este Directorio, el programa de la Unión Nacional Republicana de 20 de septiembre de 1900, y declarando que el movimiento iniciado por alguno de sus afiliados en relación con la denominada Federación Revolucionaria, lejos de implicar la creación de un nuevo grupo, se encamina a servir a esa misma Unión Republicana.

Falta ahora imponer la disciplina, y a ello se dirige principalmente esta circular, y se dirigirá también una activa campaña de meetings y reuniones públicas y privadas en todas las provincias de España.

Ejemplos de perfecta disciplina han dado ya personalidades tan salientes en el campo republicano como los Sres. Salmerón y Esquerdo, sometiendo incondicionalmente a la autoridad de este Directorio. Es preciso que todos los republicanos les imiten.

Reconocida en nuestras bases de unión la existencia de los antiguos partidos y el más profundo respeto a todos los ideales, cabe aceptar todas las organizaciones existentes con esta sola condición: que sean las que ellas fueren, se pongan en comunicación con el Directorio, reconozcan su autoridad y obedezcan sus resoluciones.

Es, pues, indispensable que inmediatamente que esta circular sea pública empiecen los correligionarios a reconstruir, renovar ó crear donde no existan sus organizaciones. No damos fórmulas ni son precisas. Todas las aceptamos. Donde prefieran las de los antiguos partidos, sean éstas las que nos aporten; donde prefieran constituirse como nuevos organismos de la Unión Nacional Republicana, sean éstos también los que se nos ofrezcan. Pero en una ú otra forma este Directorio, exhorta, requiere y hasta conjura a todos los republicanos, ya constituidos en núcleos organizados, ya aislada y personalmente, a que con la mayor brevedad le remitan nota ó relación de las juntas, comités, centros, casinos, periódicos y personas que se hallen resultas a cooperar bajo su dirección a la empresa que acomete impulsado por las circunstancias y apremiado por inexcusables motivos de patriotismo. Reclamamos el concurso de todos, eficaz, entusiasta, activo. De todos necesita la obra que, como patriotas, aún más que como republicanos, tenemos el deber de realizar.—El Directorio: José Muro, presidente.—Gumersindo de Azcárate.—Francisco Javier Cabanias.—Antonio Ruiz Benéfiz, secretario.—Mariano Santos Pinela. Emilio Menéndez Pallarés, suplentes.



ER ara no hi ha que confiar en el restabliment de las garantías constitucionals a Barcelona. Ja ha passat la marfuga de la huelga general; pero entrem a la primavera, y ab la primavera la sanch rebrota.

Lo mateix succehirá al estiu, porque a l' estiu tothom s' acalora. Y a la tardor, porque a la tardor, el temps es massa variable.

Y al hivern, porque al hivern fá fret, y tothom es en certa manera partidari de la llenya.

Aixó es lo que denhen pensar algunas de las nostras autoritats, quan degudament consultadas s' han mostrat contrarias al restabliment de la normalitat.

No importa que Barcelona, als nills de propis y extrany, passí per ser la provincia d' Espanya més ilustrada.

Aixó vol dir que las garantías legals no s' han fet pels pobles que van a la vanguardia del progrés. Y ab aquest detall tan sols está pintada l' Espanya dels nostres días.

Apenas se reuneixin las Cortes, se presentará un projecte de lley demanant un crédito extraordinari de 750 mil pessetas que han de ser gastadas en las festas de la coronació del rey.

Podrán altras projectes útils al país quedar relegats y sense discutirse ni aprobarse; pero no aquest que respón al propósit de tirar la casa per la finestra, en unas circunstancias tan faustas pels monárquichs.

Y tota vagada que 'l poble espanyol está fet un lelo, may ab més rahó se li pot dir:—Paga, boig!

A un oficial de la Guardia civil que desde Barcelona vá anar a Madrid, ab el propósit de arreglar cert assumpto, 'l govern vá tenir a bé traslladarlo a Avila.

Y ara, segons diu un telegrama: «es segur que l' ministro de la Guerra ha rebut la visita del director de la Guardia civil, qui li ha dit que tots el oficials del cos estavan disposats a dimitir, com a protesta contra 'l traslado del capitá Sr. Candel.»

¿Comentaris?
Que 'ls fassi cada hu pel seu compte, que a mí no m' agafa, ni la Guardia civil ni ningú. Y crech que no tindrán motius de agafarme si m' atinch a aqueixa antiga cansó que comensa aixís:

«El ser civil
es un placer.»

Es molt dolorós pels que mirém y hem mirat sempre ab tanta simpatia á la República francesa, que'l govern de la mateixa haja prohibit la publicació de la edició de El País que veyia la llum en aquella capital y la celebració del gran meeting que allí mateix havia d' efectuar-se en de aquests dies.

Nosaltres compremem que 's tinguin atencions á qui se las mereix; pero lo qu' es aquesta vegada 'l govern de la República s' ha equivocat realisant un acte de servilisme que ha d' enagenarli moltes simpatias, entre 'ls que voldrían que la Fransa de avuy, tal com la del 1793 signé la desveïlladora dels pobles oprimits, anhelosos d' emanciparse, fos la llar hospitalaria de tots els que han estudiat en sos grans exemples y 's mostran propicis á seguirlos en bé de la humanitat.

Una afirmació de n Zanardelli, president del govern italiá:

«Es deber nostre combatre al Vaticá qu' es l' enemich del Estat italiá.»

El rey vá felicitar al seu primer ministre y 'l poble li está prodigant els seus aplausos.

Las cosas ben fetas fan goig á tothom.

Aquells possibilistas, que per patriotisme varen passar-se á la monarquia, están que no tocan de pens á terra.

Y als pobres la rahó 'ls sobra.

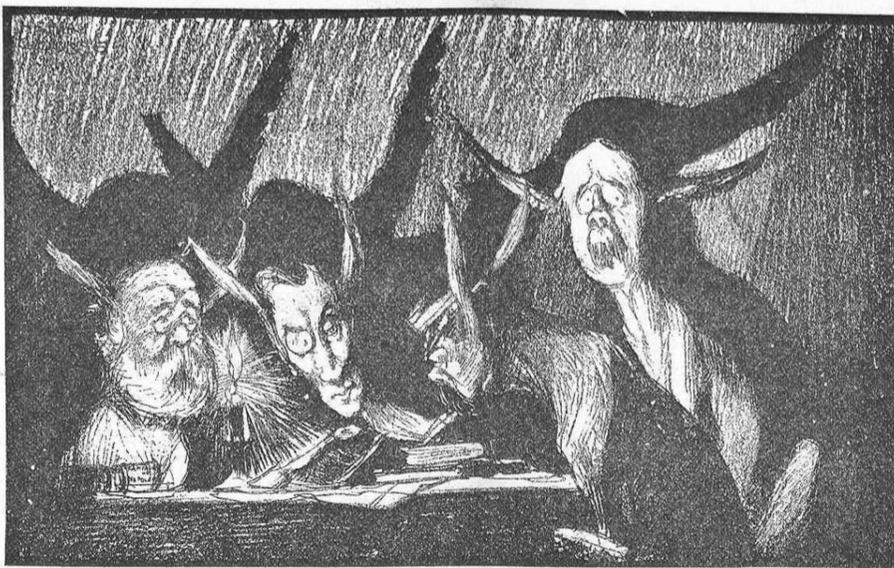
Perque ab tantas crisis com hi ha hagut desde que varen donar el salt mortal, ningú 's recorda d' ells pera res. Tothom qui més qui menos rosega, qui no pot una llésca un crostonet, y á n' ells no 'ls hi arriba ni una trista engruna y s' han de quedar petant de dens.

Pero ¡paciencia! Si hi ha al mon qui viu del ayre del cel, resigninse ells á viure dels desaires de la monarquia.

La caricatura al extranjero

De moment, els boers pogueren ser retassats; pero 'l pánich s' apodera de las mulas, y tots eis esforços que 's van fer pera contenir-les van ser impotents.

(Alguns periódichs.)



Las mulas, tan funestas para la gloria de John Bull, no son pas totas al Transvaal.

(De Le Rire, de París.)

Y per lo tant poch afortunada... lo mateix que la nostra.

Y al igual que la nostra aficionada á girar la vista enera pera millor contemplar las grandesas del passat, y en el present perdent á cada bugada un llensol.

Per fortuna al Anstria lo mateix que á Espanya 'ns queda 'l recurs de consolarnos, alsant els ulls al cel y exclamant:—Deu ho ha volgut aixís. ¡Paciencia!

Els organiadors del ápat municipal per demostar que aquí se segueixen puntualment els mandatos de la Santa Mare Iglesia, sobre tot 'en lo que atany á las manifestacions externes de la religió, y tenint en compte que 'ns trobem avuy en plena quaresma, van tenir un cuidado especial en que en el menú (á deu duros cubert) no hi figurés cap plat de peix.

Espanta considerar el concepte que haurían format del catolicisme del Ajuntament de Barcelona 'ls marinos austriachs, si en los actuals temps de penitencia 'ls haguessin obligat ó sisquera invitat á barrejar.

Aixó pensaria 'l Sr. Amat, aixó mateix el Sr. Coria, majordom del Ajuntament, y aixó finalment un bon número de regidors com el Sr. Lluch, y 'l senyor Pons y 'l Sr. Albó, que fan gala sempre que poden y á la primera ocasió que se 'ls ofereix, del seu acendrat catolicisme.

Aixís, donchs, tot el dinar va ser de carn.

Y encare perque tenen butlla, que si no, ni aixó, contentantse en aquest cas ab monjetas, espinachs, alguna truya d' ous feta ab oli y 'l seu corresponent enciamet.

Pero en el mateix menú 's va veure que si en materia religiosa son molt escrupulosos, lo qu' es en qüestió civil, no miran gayre prim.

Las lleys del Estat obligan á tothom, pero en una manera especial á las personas qu' exerceixen càrrech públich, á las quals més que á las altrás incumbeix donar els primers exemples de la seva observancia. Lley del Estat es la de cassa, y en ella 's senyala de una manera terminant el período de la veda, durant el qual está prohibit matar, vendre y menjar certas especies de cassa, y entre ellas perdus, desde 'l 15 de febrer al 15 de agost.

Els infractors de aquesta disposició, no sols els que matan las perdus, sino als que las expenen y 'ls que las consuman, incorren en responsabilitat. La proba es que si algú tracta de introduhirne á Barcelona y 'ls burots ho adverteixen, las hi decomisan sense contemplacions.

Donchs bé, un dels plats que figuravan en el banquet ofert als austriachs, era de perdiu.

«Estomacs de perdreaux»—aixís, ab aquestes mateixas paraulas figurava en el menú. Ventrells de perdus... ¿Quántas perdus van entrar de matute á Barcelona per donar cumpliment no més que ab el pedre als 120 comensals que participaren del pisco-labís?

Aquesta pregunta podrán férsela el Sr. Amat y 'l místich president de la Comissió de consuns, autor de aquella célebre circular prohibint als burots dir renechs... pero no obligantlos, per lo vist, á procurar el cumpliment riguros de la lley de cassa. Pero que s' hi ha de fer: las perdus ells las deixan entrar y 'ls regidors se las menján.

Perque 'ls nostres católichs son aixís: moltes bocadas de seguir las prácticas religiosas... pero moltes bocadas també d' estomacs de perdreaux en plé período de veda.

Els austriachs, per forsa, havian de dir:—Ara compremem perque Espanya va tant bé.

El dilluns, l' almirall de l' esquadra austriaca tornava l' obsequi á las autoritats de Barcelona, y en l' esmorzar que va efectuar-se á bordo del Monarch, va servir-se carn y peix á gust del consumidor.

Ab aquesta barreja 'ls austriachs van donar una resposta tácita als escrupulosos del nostre Ajuntament, una resposta que pot traduir-se ab las següents paraulas:

—Consti que nosaltres no som ni tan carrinclons, ni tan hipócritas com vosaltres!

P. DEL O.



UAN en Sagasta tracta de formar ministeri passa per tot, acceptant las ideas que cada ministre li proposa com á condició de ferse càrrech de la cartera. La festeria es sortir del pas.

Pero després, tan bon punt un ministre li fá nosa, sense encomanarse á Deu ni al diable, 'l tira de cap á l' aygua.

Aixís vá ferho ab en Cassola. Y ab en Gamazo. Y ab en Maura. Y ara mateix acaba d' efectuarho ab l' Urzáiz.

Per lo tant, Sr. Canalejas, créguins á nosaltres que li volém bé: pòsis el salva-vidas!

Llegeixo: «Ministre de Hisenda, un nebot de n Sagasta. Governador del Banc d' Espanya, un altre nebot de n Sagasta. Subsecretari del Ministeri de Hisenda, un altre nebot de n Sagasta. Subsecretari del Ministeri de Instrucció pública, un altre nebot de n Sagasta.»

Y després d' enterarme de aquest afany que té en Sagasta per colocar als seus nebots, no puch menos d' exclamar:

—Valiente tío!

La friolera de 35 mil soldats devían ser llicenciats el día 21 del corrent. Sas famílias els esperavan ab els brassos oberts; pero no tindrán més remey que abaixarlos si no volen cansarse.

La llicencia no se 'ls donará fins, després de las festas de la coronació del rey, las quals sense 'l concurs dels 35 mil soldats no farían gaire tropa.

Y vels' hi aquí 35 mil famílias que no tenen sino

tirará. Aixís fa la propaganda en perjudici dels industrials que pagan la corresponent contribució. Si aixó no es encerrar als llunats, que baixi Deu del cel y ho digui.

A MATAR JUHEUS



ENTINT els alegres crits de la quitxalla, que corre pels carrers «matant juheus», Espanya, sempre ignocent y sempre criatura, agafa també la seva massa, y ¡ja ho crech! ¡a matar juheus, ara que n' es el dial!

Peró, bé... ¡A matar juheus!... ¿A quíns matarí? ¿Per quin indret la seva massa, encare verje de cops, comensará á picar portas?

Si 'ls juheus qu' ella coneix fossin no més dos, quatre, vuyt, deu... l' operació sería relativament fácil. Cop de massa aquí, cop de massa allá, en mitj hora reventava una dotzena de portas y cumplía ab la seva conciencia.

Pero ¿cóom arreglarho, ignorant com ignora la pobla Espanya quántos son els juheus que la rodejan y fins desconeixent lo qu' es en realitat un juheu modern?

Avans d' aventurar un cop en fals, determina informarse. La informació es un dels grans recursos de la criatura espanyola, gracias al qual la filla del Cid y de D. Quijote sembla que sab lo que fa y no fa res, y amensassa á tothom sense arribar á tocar un pel de la roba de ningú.

—Veyám, informemnos. Truca á la porta de la Peresa.

—¿No sou un dels meus juheus vos? ¿Jo? ¡Ben al contrari! Soch la més lègitima representació de la noblesa patria. L' ociositat no es un peccat, sino una virtut, un mérit. ¡Ditxosos els que poden estarse contínuament má sobre má, al estíu á la sombra d' un arbre, al hivern prenent el soll!

Plenament convenyuda Espanya de la rahó que assisteix á la Peresa, se 'n va á buscar á l' Empleomanía.

—Tú sí qu' ets un juheu ¿veritat? —No: jo soch senzillament una manifestació de la sabiduría humana. ¿Creus tú qu' es poch hábil aixó de ferse mantenir pels altrés, á cambi de serveys imaginaris, que més que beneficiarlos perjudican als servits?

—Tampoch aquí puch donar feyna á la meva massa,—pensa Espanya, continuant la seva pelegrinació.

S' atura á la porta d' un polítich.

—¡Juheu!—crida ab accent victoriós.

—¡T' equivocas! Els juheus son sers nocius y funestos.

—¿Y tú no ho ets? —¡Quína blasfemia! ¿Qué farías, digas, sense 'ls polítichs?... ¿Qui t' guiaría? ¿Qui administraría 'ls teus interessos? ¿Qui t' provehiria de lleys, constitucions, reglaments y ordenansas?... No tornis may més á dirne mal de nosaltres. Se concebeix una nació sense pá, sense ví, sense diners... Sense polítichs, nó; no podría existir.

—Tirém més amunt—va pensant Espanya. Y truca á la porta del Clero.

—Suposo—li diu, quan aquest surt á obrir—que no negareu la condició de juheu que tothom us atribueix.

—¿A mi? —Sí, á vos: diuhen que sou, si no 'l descendent, el successor directe d' aquells escribas y faritzeus que tantas tribulacions van fer passar á Cristo.

—T' han mal informat, publicia. ¡Per passar tribulacions á Cristo, cabalment el qui no té altra missió que enaltirlo y reverenciarlo!... Tú deus referirte, de segur, als lliberalots, als racionalistas, als lliure pensadors.

De la casa del Clero, Espanya passa al palau del Capital.

—Lo qu' es tú si que no tens defensa.

—¿Qué vols dir? —Qu' ets un juheu y vaig, per lo tant, á esbotzar-te la porta.

—Desa la massa y entórnate'n al llit, que aixó es la lluna.

—¿Quína lluna? —La lluna ab un cove. Entérat millor de lo que soch jo, y t' dirán que 'l Capital, si bé es acreditat que cobra 'l deu ó 'l vint ó 'l trenta per cent, es la

font, la riquesa, l' ánima de la nació y la base de la seva prosperitat.

—Jo bé hi sentit explicar que una de las principals causas de la meva ruina est tú.

—Si fas cas de todas las tonterías que 'ls mal intencionats solen escampar, acabarás per tornarte tarumba. Vés, vés á pendre l' ayre.

En todas las portas ahont truca li donan respostas pel estil.

El Comerciant explicá á Espanya que ja cal que li estigui agrañida, perque si no fos ell ni sisquera figuraria en la llista de las nacions civilizadas.

El Guerrero li assegurá que de juheus, entre la gent de sable, llansa ó fletxa, no n' hi ha hagut may cap.

El Fabricant li posa tan altas las excelencias de la seva missió social qu' es inferirli grave injuria ensenyar no més la massa.

Y ab tot y estar ben convenyuda de que 'l número de juheus que la rodejan es infinit, Espanya 's queda ab un pam de boca oberta, mirant amunt, mirant avall, girantse á la dreta, tombantse á l' esquerra, sense atrevirse á picar en lloch...

El seu pensament no para, pero la má permanece inmóvil.

—Sí; hi ha molts juheus; pero ¿ahont son? ¿Cóm se diuhen? ¿Ahont s' ocultan?

Y la má continúa quieta, y la massa, que tant juheus havia de matar, segueix sense caure.

Y así se pasa la vida y así se viene la muerte, tan callando.

FANTÁSTICH

SEMANA SANTA

Jovenets cursis que dant exemple d' ésser estúptids, de temple en temple mateu horas tantament mirant estátichs com uns babyas á las hermosas ó lletjas noyas, pro ni un moment al monument;

Noyas coquetas qu' empolaynadadas vestidas negras pero empolvadas d' exposarvos teniu fam y anant ab ganas sols de casori en una taula de petitori tirant be l' am feu el reclam;

Gent rutinaria qu' en aquest día rodas y rodas sens alegría inconscient, boca-badat seguint iglesias com una broma, y després voltas pera fer goma ben estirat y tot mudat;

Tots quants per vostras conveniencias fingiu en públich unas creencias que teniu molt lluny del cor y exhibiu vostras hipocresías ab posat místich en aquests días... ¡ja teniu sort que Deu es mort!

JEPH DE JESPU

PER LA BOCA...



n obsequi dels marinos austriachs va donarse un banquet de honor en el Saló de Cent de la Casa gran de Barcelona, casa que pels molts ápats que s' hi han donat, que s' hi donan y que probablement s' hi donarán, bé mereix que se la designi ab el nom francés de Hôtel... de ville.

Pero en fi, alguna cosa s' ha de fer per quedar una mica conforme ab els forasters que 'ns dispensan l' honra de visitarnos, per més que la nació austriaca, provehidora de reys, no haja sigut may per Espanya á lo menos, dispensadora de cap idea de aquelles que germinan, arrelan y treuhen florida en la conciencia de un poble, á l' escalf del progrés universal.

L' únich punt de contacte que té l' Anstria ab Espanya, es el de ser-com la nostra una nació católica.



RIUDECANYAS, 22 de mars

En la celebració del septenari de la Mare de Deu s' hi ha introduhit una innovació digna de ser coneguda. Tal es la de predicar de deu á onze del matí per las casadas y de tres á quatre de la tarde per las solteras. El predicador es foraster, y 'l home negre 's cuida de fer de porter á la entrada, barrant el pas als homes y á las feligresas que no son del estat que correspon al sermó. ¿Han vist vostés res mes bonich y pintoresch?

CORNELLÀ, 23 de mars

Amargament se queixá mossén Jaumet, en un dels intermedis de la missa, de no haver pogut fer la professió del Via-cruçis, per falta de concurrencia.—Si pogués pagar deu rals á cada hu —deya—no 'm faltarian assistents; mes ara, com encare s' han de pagá 'ls gastos, tothom me gira l' esquena.—¿Y donchs, home, qué 's pensava? En aquest punt ¿qué han de fer las ovelles sino seguir l' exemple dels rabadans?

PUIGCERDÀ, 23 de mars

El día 17 del corrent, un escolapi va fugir de la gabia, despenjantse per medi de una corda, desde un tercer pis, fentse mal bé todas las mans. Alguns vehins varen pres tarli 'ls deguts ausills. Y de comentarís no 'n vulguin mes en tota la població. ¿Cóm estará aquella casa que podent sortir els aucells per la porta s' escapan per la finestra?

VACARISAS, 22 de mars

Días enera uns quants joves veyent que ab motiu de la Quaresma l' única diversió que se 'ls oferia 'ls diumenjes era anar á sentir las rucadas de un frare que han llogat pera fer las delicias del poble, y no estant conformes ab aquesta mena de diversió, resolgueren fer ball. Al saberho l' arcaide 'ls enviá á buscar, imposantlos sis rals de multa pel seu atreviment, y com se neguessin á pagarlos, els arrestá á la pressó, tancantne cinch cada día, de sol á sol... Aixó passa e num poble de la provincia de Barcelona, ahont, que jo sápigua, no s' ha establert encare 'l Tribunal del Sant Ofici, per mes que sembli lo contrari al veure als arcaides posantse á las ordres dels enotanats.

LLANSÀ, 24 de mars

¡Quína broma 'l diumenje passat al defora de la Iglesia! Un escamot de devots carregats ab grossas brancas de lorer, varen tancar las portas, y se las havían ab un altre escamot que vá quedarse á dintre. Y vingue donar cops de puny á la porta, fins que al cap de bregar cosa de un quart d' hora, las portas van obrirse y á empentas y trompons, van ficarse tots dintre de la cova, per sentir la paraula del xarapa canadella, que vá posar ff á la gresca ab una arenga.

CORNUDELLA, 24 de mars

Apenas mort un infelís deixant la viuda ab tres fillets, l' home negre enviá recado, participant que si no tenia quartos, lo qu' es ell no diría pas la missa pel difunt. ¡Bonich consol per la pobra viuda, qu' encare tenia 'l cos del seu marit á la casa! Y l' autor de aquesta hassanya es el que sempre está parlant contra LA CAMPANA y demés periódichs lliberals, assegurant qu' están condemnats tots els que 'ls lleigeixen.

ARENYS DE MAR, 23 de mars

Sens dupte 'l nostre merlot ja no 's recorda de aquell día en que per volguer fer treure la gorra á tots els que 'l veyan passar, ab una mica més els que 's vejeren molestats per la seva impertinencia, l' obsequian ab una pluja de atmetllas de dierna, y dich que no se 'n recorda, per quant el passat diumenje, desde 'l cubell las emprengué contra l' Ateneo, ab motiu de qu' en dita societat se representá La Passió. Pero després de tot hi ha que agrañirli 'ls atachs, perque tant el diumenje com el següent dimars hi hagué al teatro del Ateneo un plé á vessar, ja que per aquestas cosas res millor que la propaganda del clero.

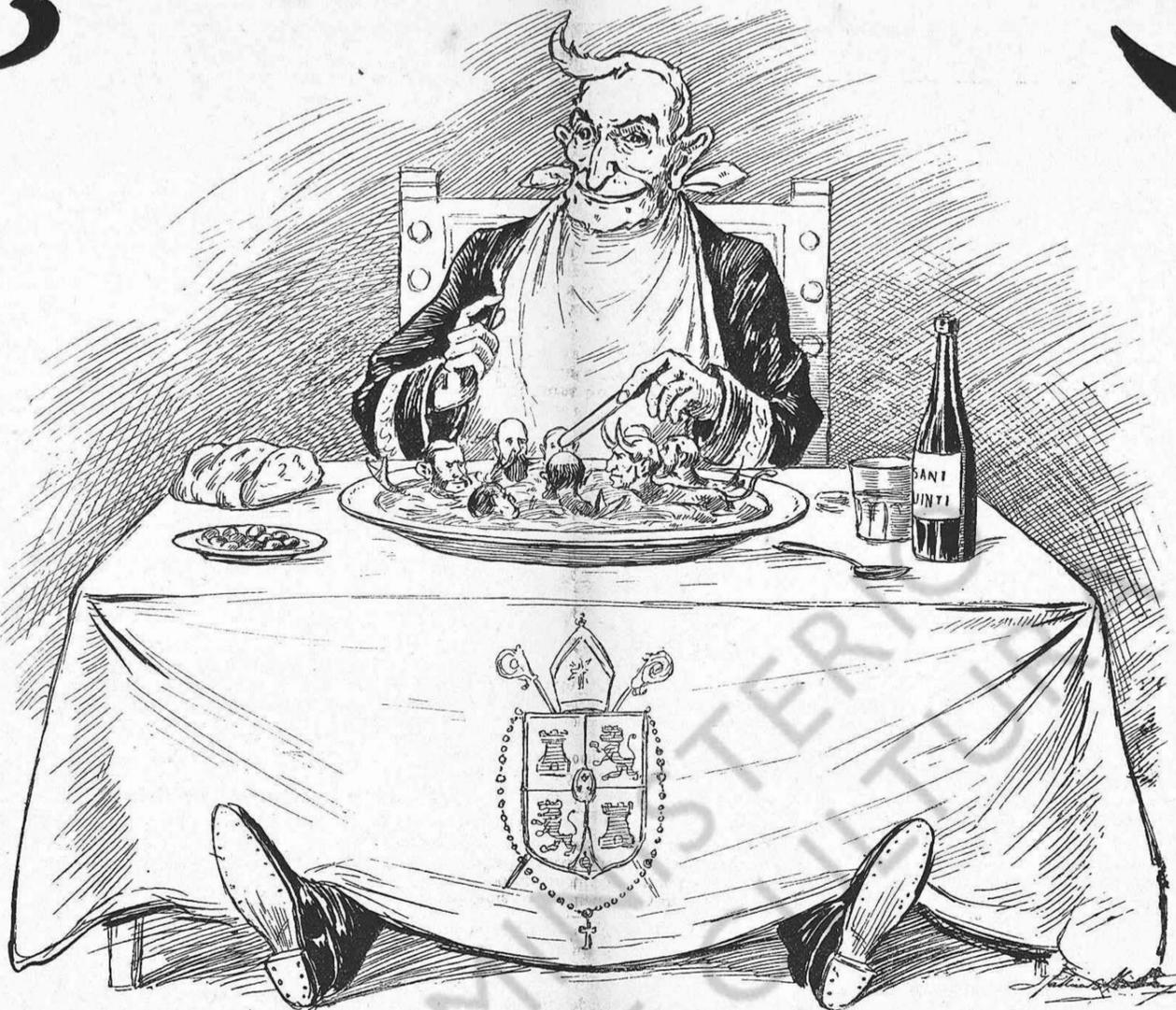
REUS, 23 de mars

Vels' hi aquí que 'l día 19 de aquest mes, todas las gabias de la iglesia de Sant Pere estavan ocupadas pels seus respectius mussols. Y de gent á fer xiu xiu á la reixeta no 'n vulguin més. Y vels' hi aquí que tot d' una, com si un aranya l' hagués picat, un de aquells escorcolla-peccats s' alsá de repent, donant ab la porta de la gabia tan forta batzegada, que un infelís qu' estava agonollat al davant va anarse'n á terra de bigotís. Y al marxar rabent sense aturar-se á donarli ausill, com una senyora li preguntés:—¿Qué fa, mossén Jaume; que no acaba de confessar?—li respongué entre dents:—Pòsis' hi voste aquí á la presó á confessar, á veure si li daré molt gust... Y ara dihéem nosaltres:—(Del confessorianí 'n diuhen la presó! ¡Oh Cristo, Cristo, quins ministres tens!

LA BEGUDA ALTA, 22 de mars

Tractá el nostre negociant espiritual dels ciris del moment, manifestant que la cera bona y de tota conllansa sols ell l' expendia y á Esparraguera 'l Sr. Cristófol. Els feligresos que no portin ciris de aquesta procedencia no extranyin pas de no veure'ls encensos, perque ell els

En plena quaresma



Tan catòlich que vol esse
y mireu si no n'hi ha un feix,

s'arregla un nou ministeri
y s'hi posa carn y peix.

motius pera felicitar á las institucions, porque 'ls hi mantenen els fills y 'ls hi fan lluhir dos mesos més de lo convingut.

En cambi en Romanones, donant probas de una gran previsió, ha acordat adelantar la fetxa dels exámens, de manera que al efectuarse las indicadas festas, els estudiants ja siguin fora de Madrid.

Sabut es que 'ls estudiants son molt bromistas, y si 'l dia de la coronació s'entusiasmavan... Res: lo més prudent es llicenciarlos. No fos cas que s'empenyessin en realisar un número dels que no figuran en el programa.

Cosas extranyas. En Moret era avans molt demócrata, y ara s'ha fet molt conservador.

En Moret era avans molt xerraire, y ara calla com un mort.

En l'actual comedia política en Sagasta li ha repartit aquest paper y ell el desempenya á maravella; un paper per altra part molt fácil.

No ha de fer més que una cosa: menjá y callá.

Diu un periòdich:

«S'han arreglat amistosament las diferencias que havían esclatat entre l'infant D. Antoni y la seva esposa la infanta D.^a Eulalia.

»SS. AA. continuaran vivint separats (bon arregol) y 'ls seus fills passaran la meytat de las sevas vacaciones ab el pare y l'altra meytat ab la mare, estant tots dos per un igual encarregats de la seva direcció.»

Si algú s'extranya de aquest arregol, fixis en lo que passa á Espanya, y 'l veurá reproduhit exactament ab el torn dels partits.

En Sagasta y en Silvela están arreglats.

Son molts els diputats de la majoria que 's negan á votar al de la Vega de Armijo pera la presidencia del Congrés. Aquell senyor alguns mesos enrera va dimitir, considerant que li havían donat massa pochots vots, y com que gasta geni, es fama que al presentar la dimissió va dir: «Esta es una majoria de golfos digna de ser presidida por Merino.»

Han passat mesos y aquesta frase encare hi ha qui no ha pogut pahirla. Ara 's torna á tractar de la seva elecció y á molts aquesta frase 'ls torna á la boca.

Res: es alló que diuhen: «Entre golfos anda el juego.»

El bisbe de Sió, vicari general castrense ha dirigit una circular als seus subordinats posant en solfa determinadas disposicions del ministre de la Guerra, de qui depen aquell bisbe en rahó del càrrech qu' exerceix.

Veurem ara qu' es lo que fa 'l general Weyler.

Si 's deixa caure al demunt aquesta pluja de teulas ¡deu dictador! Lo qu' es jo ja me 'l veig ab el cap trencat camí de la Casa de socorro.

No hi ha qu' extranyarse de que 'l duch de Almodóvar continui desempenyant la cartera d' Estat, per ser en certa manera la personificació sintética del últim pastel de 'n Sagasta, en el qual hi han entrat tants ingredients oposats y que mútuament se retxassan.

En efecte, 'l duch de Almodóvar es borni. Es á dir: que ab un ull á la dreta y un altre á la esquerra, mira contra 'l govern.

També tenian rahó 'ls que deyan que 'n Sagasta s' havia proposat constituir un govern d' altura. Y de altura ha sortit. Tant es aixis que desde 'l primer dia 'ls ministres se dedican exclusivament á fé 'ls gegants.

Noranta dos anys ha cumplert ja Lleó XIII y desde la seva elevació al soli pontifici fins avuy dia de la fetxa, ha vist morir á tres secretaris d' Estat y á 138 cardenals.

De manera que té motius més que suficients per adornar el seu escut ab un atribut molt significatiu. Ab el manzanillo de l' Africana.



«Ha arribat la Pasqua? Bueno; sacrificarem un bé. En 'quest mon totas las festas las pagan els ignocents!»

Sembla que aquest any las monas van molt caras. No ho extranyo. Com ara 'ls ous escassejan, els pochots que hi ha fan pagarlos.

Sona ja 'l toch d' aleluya, la Quaresma s'ha acabat: si tens diners per comprarne, pots continuar menjant carn.

Perque 'l meu ciri á la qüenta va cremá un xich de gayrell, ara 'l rectó 'm comunica qu' hi encerat el monument.

L. WAT

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' PENÚLTIM NÚMERO

- 1.^a XARADA.—Car-na-val.
- 2.^a ANAGRAMA.—Pit—Típ.
- 3.^a TRENCA-CLOSCAS.—Lo cor del poble—Ignasi Iglesias.
- 4.^a LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Pistola.
- 5.^a GEROGLÍFICH.—Com mes casats mes matrimonis.

ACUDITS

Un diputat acaba de casarse ab una dona lletja y vella.

Un seu amich li pregunta:

—Pero home de Deu ¿per qué has escullit un es-

perpento aixis?

Resposta del pare de la patria:

—Perque era lo que mes s'acomodava á la meva condició política. Aixis jo per rahó del meu càrrech y ella á causa de la seva fatxa, tots dos som inviolables.

En un matrimoni de pochots recursos:

—Demá 'ns arriban els cusins de la Llacuna.

—Ja ho sé; ¿y com ens ho arreglarém per tenirlos á casa?

—Aixó ray, posarem matalassos á terra, y que 'n prenguin la bona voluntat.

El marit, després de reflexionar un curt moment:

—¿Que vols que 't digui! En lloch de posar matalassos á terra, ¿vols dir que no seria millor portarlos á empenyar?



Caballers: Tap de vidre vilafraquí. Estevet de Vilanova, Patracá, Orellut de Figueras. Un premianés, Un boer, Un revolucionari, Joseph Rodergas y Calmell. Un escolanet de Figueras, J. F. y G., Un nas de petroli y Pel de Roca: Passió y mort.

Caballers: A. J. Puig, Antoni Feliu, Joaquim Saragoné, Eudalt Sala, Albertet de Vilafranca y Astillero: Aleluya!

Caballer: P. Amat y M.: Practiquis abans escrivint cartas á la familia.—Joan Aupí y Pí-lou: Aixó no es una poesia; aixó es una temeritat y un desacato.—Sareugh: Pobra noya, ja li ha sortit un bon ull de poll ab un ay-mador poeta cursi com vosté.—Manel Roca: Es de escassíssima empenya.—J. Moret de Gracia: Anirà part del envío.—P. March (Castelló d' Ampurias): Es el del bi-gotet qu' está á primer terme.—A. Camp-Hpá: Aixó no son versos, encare. Llegeixi més y escrigui menos.—Joseph Roselló: Rebut el seu envío; y un pilot de gracias.—Antoni D. Masanas: Mirarém de que quedí enterat.—Bosali: La poesia que 'ns remet es més que dolenta.—Metamórfosis: El seu treball es excessivament llarch. De tots modos permeti que 'l guardém. Si no va al periòdich anirà al Almanach.—Jaume Brós: No 'ns acaba de deixar prou satisfets.—P. del C.: Lo d' avuy no marxa. Está equivocat si creu que 'ns varen ofendre las sevas consideracions.—Domingo Pascual: Perdoni, pero no 'n fariam res del article que 'ns envia.—J. Asleib: La rahó podrá ser tota de vosté, pero el vers es tan dolent que tota la rahó se li torna culpa.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA
carrer del Olm, 8.

Tinta Ch. Lorilleuz y C.^a

